

трима пандури. Казаха ни, че още сжщата утринатрѣбвало да напустнемъ града Шабациъ.

— Защо така, го запитаме.

— Такава заповѣдь има отъ началството. А повече защо не знаемъ,

Пандуритѣ стояха до като се прѣготвимъ и послѣ ни изпратиха за Бѣлъ-градъ съ парахода. Работата се уреди. Това бѣше единственото параходче, което циркулираше между Шабациъ и Бѣлъ-градъ.

Въ парахода нѣма повече отъ 20—30 души пасажери. Почти всички бѣха сърби. По рѣката нищо не се забѣлѣзваше, освѣнъ 3—4 воденици. Параходчето никадѣ не се запира. Вечерта 3 часа прѣди да заседне слънцето, стигнахме на пристанището при Бѣлъ-градъ. Слѣзохме и се опжтихме въ града за да намѣримъ хотела за квартируване. Прѣминахме прѣзъ главната улица и се настанихме въ хотелъ «Терзия». Прѣдъ хотела имаше една голѣма чушмя съ 5—6 чукура. Настаниха ни въ стая № 13 на горния етажъ съ прозорци къмъ лицето на главната улица. Бѣше добра, голѣма и лѣсно провѣтрима. Слѣдъ това запитахъ хотелджията да ли познава Панайотъ Хитовъ и кждѣ живѣе?

— Твърдѣ добрѣ го познавамъ, ми отговори хотелджията. Кжщата му не е твърдѣ надалечъ.

— Ако е възможно, господине, позволѣте на единъ отъ слугитѣ си да ме придружи до тамъ.

— Защо не? ми се отговори и опрѣдѣли за тази цѣль едно отъ момчетата.

Послѣдното ме повѣде. Тръгнахме по направление къмъ сѣверъ и слѣдъ малко скитане изъ кривитѣ турски улици близо до калето се отзовахме до вратата, която ни трѣбваше. Похлопахме. Вратата се отвори. Една госпожа се яви прѣдъ насъ.

— Тука ли е, госпожо, г-нъ П. Хитовъ? я запитахъ.

— Не, отговори тя вежливо. Вече една седмица откаято е заминалъ за Букурещъ.